

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΕ ΜΙΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ REAGAN

Η επιστολή...

Καθημερινά διαβάζουμε στον τύπο ή βλέπουμε και ακούμε από την τηλεόραση και το ραδιόφωνο, ιστορίες για θανάτους, βία και εγκλήματα με χρήση όπλων. Υπάρχουν ιστορίες που θύματα ληστών πυροβολήθηκαν εν ψυχρώ ή δολοφονήθηκαν με γκανγκστερικό τρόπο.

Υπάρχουν ιστορίες από παράφρονες γονείς που σκότωσαν τα παιδιά τους ή παιδιά που παραφρόνησαν και σκότωσαν τους γονείς τους. Υπάρχουν ιστορίες για ελεύθερους σκοπευτές και κάθε τόσο, οι επικεφαλίδες κραυγάζουν με μεγάλα γράμματα ότι ένας δολοφόνος χτύπησε πάλι σκοτώνοντας κάποιον επιφανή δημόσιο λειτουργό ή πολίτη. Όλες αυτές οι ιστορίες εμπεριέχουν τη χρήση όπλων ή τουλάχιστον έτσι φαίνεται.

Σαν αποτέλεσμα αναπτύσσεται μια όλο και μεγαλύτερη τάση της μόδας να γίνει η κατοχή των όπλων παράνομη, να απαγορευτούν τα όπλα και να κατασχεθούν, στο όνομα της δημόσιας ασφάλειας και του κοινού καλού.

Αυτά τα αιτήματα προέρχονται (πολλές φορές) και από άτομα τα οποία πραγματικά ενδιαφέρονται για την αυξανόμενη εγκληματικότητα, όπως ο σερίφης Peter Peaches στο Λος Άντζελες, ο οποίος υποστηρίζει ότι ο έλεγχος των όπλων είναι μια ιδέα που φαίνεται να έχει ωριμάσει.

Προέρχονται (οι φωνές διαμαρτυρίας) από άτομα που νομίζουν ότι βγάζοντας τα όπλα εκτός νόμου θα συμβεί το ίδιο και με τη βία. Προέρχονται όμως και από αυτούς που θεωρούν ότι η κατάσχεση των όπλων (που βρίσκονται στα χέρια των πολιτών ΣΜ) θα κάνει δυνατό τον έλεγχο των μαζών.

Δηλώνω λοιπόν ότι ΔΕΝ συμμερίζομαι καμία από αυτές τις απόψεις και ειδικά όσον αφορά τα εγκλήματα βίας. Ως κυβερνήτης της Καλιφόρνια για 8 χρόνια πάλεψα καθημερινά με αυτό το πρόβλημα. Τοποθέτησα σε (θέσεις κλειδιά Σ.Μ) δικαστές οι οποίοι βάση των πληροφοριών μου θα ήταν όσο σκληροί γίνεται απέναντι στους εγκληματίες. Περάσαμε διατάξεις που έκαναν πολύ δύσκολο σε παραβατικά άτομα να αγοράζουν νομίμως όπλα.

Δουλέψαμε σκληρά ώστε να επαναφέρουμε γρήγορη και άμεση τιμωρία σε άτομα ένοχα για εγκλήματα βίας. Το βρίσκω δύσκολο να κατανοήσω άτομα σαν τον νέο attorney general του προέδρου Ford Edward H. Levi. Ο κύριος Levies θα απαγόρευε την οπλοκατοχή σε όλες τις περιφέρειες με υψηλούς δείκτες παραβατικότητας.

Ο κύριος Levi είναι πολύ μπερδεμένος. Έχει την αντίληψη ότι απαγορεύοντας την (νόμιμη ΣΜ) οπλοκατοχή θα καταφέρει να αποφύγει... τους εγκληματίες!!! Εγκληματίες που δεν διστάζουν να σκοτώσουν και να ληστέψουν.

«Τι απλοϊκότητα !!!»

Δεν θα ήταν πολύ πιο αποτελεσματικό σε αυτές τις περιοχές με υψηλό δείκτη παραβατικότητας να εξοπλίσουμε τον ιδιοκτήτη του καταστήματος και τον ιδιοκτήτη του σπιτιού (που απειλείται ΣΜ) και να τους διδάξουμε την ασφαλή χρήση του όπλου τους; Έτσι, πολύ γρήγορα θα μεταφερθεί στον υπόκοσμο (η πληροφορία δηλ ΣΜ) ότι πλέον δεν είναι απόλυτα ασφαλές να ληστεύεις και να δολοφονείς.

Το έθνος μας έχει χτιστεί και έχει αποκτήσει πολιτισμό από άντρες και γυναίκες που χρησιμοποίησαν τα όπλα για την αυτοάμυνα τους και για την κατάκτηση της ειρήνης. Είναι να αναρωτιέται τελικά κάποιος εάν η αύξηση της εγκληματικότητας έχει να κάνει με την ενστικτώδη γνώση του εγκληματία, ότι το συνήθες θύμα του, δεν έχει πλέον τα μέσα για να αυτοπροστατευτεί.

Κανείς δεν ξέρει πόσα εγκλήματα έχουν διαπραχθεί γιατί ο εγκληματίας ξέρει εκ των προτέρων ότι δεν θα βρει εμπόδιο. Κανείς δεν ξέρει επίσης πόσα μαγαζιά ΔΕΝ πειράχτηκαν γιατί οι εγκληματίες ήξεραν ότι ένας άντρας με όπλο τα προστάτευε ή ο ιδιοκτήτης ήξερε πώς να χειρίζεται ένα όπλο.

Οι εγκληματίες ΔΕΝ αποθαρρύνονται με γλυκά λόγια ούτε με «φιλόανθρωπους δικαστές» και «βολικούς νόμους». Αποθαρρύνονται μόνο από φόβο και ο μόνος τρόπος για να μην εγκληματήσουν ξανά είναι ή απομάκρυνσή τους από την κοινωνία ή ο θάνατος.

Κατά τη γνώμη μου, προτάσεις για απαγόρευση της οπλοκατοχής ή για κατάσχεση των όπλων, αποτελούν μια αμφίβολη πανάκεια.

Ποτέ δεν θα μπορέσουμε να σταματήσουμε τις δολοφονίες. Ποτέ δεν θα μπορέσουμε να σταματήσουμε το έγκλημα. Ποτέ δεν θα μπορέσουμε να απαλείψουμε βίαιες πράξεις από εγκληματίες και παράφρονες με ή χωρίς όπλο.

Αλήθεια είναι ότι τα όπλα είναι μέσα για τη διάπραξη φόνων και άλλων εγκλημάτων. Αλλά δεν είναι απαραίτητα.

Ο Χασάπης του Λος Αντζελες σκότωσε 9 ανθρώπους χωρίς (πυροβόλο ΣΜ) όπλο. Οι άνθρωποι δολοφονούν και ληστεύουν με μαχαίρια, γκλόμπ (κατσαβίδια ΣΜ) και κανείς βέβαια δεν μιλάει για την απαγόρευσή τους. Τα δηλητήρια είναι πολύ εύκολα στην απόκτηση και χρήση τους από τον σιωπηλό δολοφόνο.

Το αυτοκίνητο είναι ο μεγαλύτερος φονέας εν καιρώ ειρήνης, στην ιστορία της ανθρωπότητας. Κανένας βέβαια δεν κάνει προτάσεις για την απαγόρευσή του. Όσον δε αφορά το αυτοκίνητο, έχουμε μεγάλες επιτυχίες εστιάζοντας και τιμωρώντας μεθυσμένους ή ασυνείδητους οδηγούς.

Πρέπει να κάνουμε το ίδιο με ανθρώπους που χρησιμοποιούν τα όπλα τους απρόσεκτα ή με εγκληματικές προθέσεις. Πιστεύω ότι εγκληματίες που χρησιμοποιούν όπλα για την τέλεση ενός εγκλήματος, πρέπει να δέχονται ποινές με καμία πιθανότητα αναστολής ή εξόδου από τη φυλακή πριν από την έκταση όλης της ποινής. Αυτό θα ρίξει το βάρος της πολιτείας εκεί που πρέπει, πάνω στον εγκληματία και όχι στον νομοταγή πολίτη.

Ας μην προσπαθούμε να ξεγελάσουμε εαυτούς για το ποιος είναι ο ρόλος της φυλακής. Είναι ΜΟΝΟ να βγάζει τον εγκληματία από την κυκλοφορία, έτσι ώστε να μην μπορεί να λημμαίνεται πάνω στην κοινωνία. Η τιμωρία ως αποτροπή επίσης παίζει κάποιο ρόλο.

Η επανένταξη, όπως πολλοί ειδικοί έχουν ανακαλύψει, δεν είναι ένας τόσο καλός λόγος για να στέλνεις ανθρώπους στη φυλακή. Οι άνθρωποι δεν επανεκτιμώνται και τόσο καλά στη φυλακή.....

Ακολουθούν διάφορα επιχειρήματα σχετικά με το σύνταγμα των ΗΠΑ και τη γνωστή δεύτερή του προσθήκη (second amendment) που αναφέρει. «Μια καλώς δομημένη πολιτοφυλακή είναι αναγκαία για την ασφάλεια μιας ελεύθερης πολιτείας, το δικαίωμα των πολιτών να κατέχουν και να φέρουν όπλα ΔΕΝ δύναται να περιοριστεί»

Συνεχίζει το άρθρο του R.R.

Το όπλο έχει χαρακτηριστεί ως ο μέγας εξισωτής (equalizer) που σημαίνει ότι ένας ανίσχυρος, αδύναμος άνθρωπος με ένα όπλο, γίνεται όμοιος, ίσος (Δαβίδ και Γολιάθ ΣΜ) με έναν άλλον άνθρωπο τεραστίων διαστάσεων. Αλλά είναι εξισωτής και για έναν άλλο λόγο επίσης. Σιγουρεύει ότι ο λαός γίνεται ίσος με τους κυβερνώντες του, κάθε φορά που οι κυβερνώντες αυτοί ξεχνούν ότι είναι υπηρέτες του και όχι εξουσιαστές του.

Όταν οι Βρετανοί λησμόνησαν το παραπάνω αξίωμα, βρέθηκαν με μία επανάσταση μπροστά τους. Σαν αποτέλεσμα εμείς οι Αμερικανοί θεσπίσαμε ένα σύνταγμα. Ένα σύνταγμα που αυτοί που το θέσπισαν ήταν αποφασισμένοι να κρατήσουν τους πολίτες ελεύθερους.

Αν απεμπολήσουμε μέρη αυτού του συντάγματός μας, απεμπολούμε κομμάτια της ελευθερίας μας και αυξάνουμε την πιθανότητα να την απωλέσουμε ολοκληρωτικά. Δεν είμαι διατεθειμένος να ρισκάρω κάτι τέτοιο. Πιστεύω ότι το δικαίωμα του πολίτη να κατέχει και να φέρει όπλα, δεν πρέπει να αγγιχτεί αν η ελευθερία στην Αμερική πρόκειται να επιζήσει.

(Η μετάφραση όλου το άρθρου δική μου)

Καταρχάς σκέφτηκα να αφήσω το παραπάνω άρθρο του προέδρου Reagan ασχολίαστο, ώστε ο κάθε αναγνώστης, να κάνει τις όποιες συγκρίσεις και να βγάλει τα συμπεράσματά του... αλλά ο πειρασμός ήταν πολύ μεγάλος. Ας αρχίσουμε λοιπόν αυτές τις συγκρίσεις. Σχόλιο πρώτο, με την πιο κοντινή σε όλους μας χώρα... την Ελλάδα. Όπως αναφέρει στο άρθρο ο R.R. οι ΗΠΑ προήλθαν από μια ένοπλη επανάσταση εναντίον μίας πολυεθνικής, καταπιεστικής αυτοκρατορίας, της Βρετανικής. Αυτό συνέβη στα χρόνια 1735-1783. Η Ελλάδα προέκυψε και αυτή σαν αποτέλεσμα μιας ένοπλης επανάστασης κατά των

καταπιεστών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και μάλιστα 40 τόσα χρόνια αργότερα. Εκείνοι είχαν την πρόνοια να θεσπίσουν σύνταγμα που «να κρατήσει τους πολίτες ελεύθερους» όπως αναφέρει ο τώως πρόεδρος, και ένας τρόπος για να επιτευχθεί αυτό ήταν το αναφαίρετο δικαίωμα της οπλοφορίας. Εμείς τι κάναμε;

Εμείς που όχι μόνο είχαμε την ίδια αφετηρία με την Αμερική, αλλά επί πλέον και τις τραγικές συνέπειες τόσων στρατιωτικών κινημάτων, ξένων κατοχών κλπ, εμείς ακούμε απλά απαθείς από την τηλεόραση όλους αυτούς τους κρετίνους, τους διαμορφωτές του πολιτικώς ορθού, να διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους σε κάθε άκουσμα της λέξης όπλο και να κραυγάζουν.

Έ όχι και με τα όπλα!!!

Ας υπάρξει λοιπόν και ένας αντίλογος, ας λεχθούν επιτέλους και κάποιες αλήθειες που κανείς δεν τολμάει να πει. Οι διάφορες κρατικές εξουσίες όπως υπογραμμίζει και ο πρόεδρος Reagan φοβούνται περισσότερο από οτιδήποτε άλλο τους λαούς τους. Απαγορεύουν ή περιορίζουν στο ελάχιστο την οπλοκατοχή, προβάλλοντάς τους συνήθως τρία ουσιαστικά επιχειρήματα.

α) ότι για την ασφάλεια της χώρας, από εξωτερικές απειλές, αρκεί και την εγγυάται ο στρατός.

β) ότι το σύνταγμα και η δημοκρατία με κάποιο μαγικό τρόπο είναι εξασφαλισμένα από τον λαό και τον στρατό.

γ) ότι η ατομική και η οικογενειακή ασφάλεια είναι υπόθεση της αστυνομίας και παρέχεται και αυτή από το κράτος.

Επομένως τι λόγο έχει ο πολίτης να κατέχει -νομίμως- όπλα;

Ίσως εκ πρώτης όψεως να ακούγονται λογικοφανή σε αυτούς που είναι είτε πολύ νέοι είτε δεν έχουν μνήμη ή στοιχειώδη γνώση της ιστορίας, είτε αυτό τους βολεύει. Θα αναφερθώ στην ελληνική πραγματικότητα γιατί αυτή είναι κοντινότερη και πιο χειροπιαστή σε όλους.

Ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά. Βεβαίως το κύριο και πρωταρχικό βάρος της άμυνας της χώρας πέφτει στις ένοπλες δυνάμεις. Τις ένοπλες δυνάμεις τις οποίες ΠΡΕΠΕΙ να υπηρετούν και να απαρτίζονται από τα στρατευμένα και εκπαιδευμένα παιδιά του Ελληνικού Λαού.

Τι γίνεται όμως σε περιπτώσεις που αυτό δεν αρκεί; Το κράτος έχει καταληφθεί ή βρίσκεται στα όρια της κατάληψης; Υποκριτικά κάθε χρόνο γίνονται γιορτές για τη μάχη της Κρήτης όπου «Οι Κρητικοί με τη φυσική αγάπη τους προς τα όπλα, αντιστάθηκαν σθεναρά και έκαναν τους κατακτητές να πληρώσουν πολύ βαρύ τίμημα». Τότε ήταν καλοί και ήρωες... Σήμερα;

Τι έγινε αμέσως μετά σε όλη την Ελλάδα κατά τη διάρκεια της κατοχής, πάλι από ένοπλους πολίτες, κόντρα μάλιστα στις πολιτικές επιταγές ΟΛΩΝ των πλευρών; Πάλι οι κατακτητές πλήρωσαν πολύ σκληρά. Τότε πάλι όλοι αυτοί που «το τουφέκι ήταν η συνέχεια της ψυχής τους» ήταν καλοί.

Ο αντίλογος εδώ έρχεται με ρητορικές φανφάρες του τύπου «Και αν ξαναχρειαστεί πάλι οι Έλληνες...» παραμύθια της Χαλιμάς. Όταν κανένας Έλληνας όπως αυτοί το επιθυμούν δεν θα έχει πιάσει όπλο στη ζωή του, όταν ο στρατός θα είναι μόνο μισθοφορικός (επαγγελματικός είναι το πολιτικώς ορθό) δηλαδή η άμυνα της χώρας θα βασίζεται στη σχέση εργαζόμενου - εργοδότη, τότε απλά εμείς αμέτοχοι θα «περιμένουμε τους βαρβάρους». Μιλώντας δε για τον στρατό σκεφτείτε και το γεγονός που σκοντάφτει σε κάθε ίχνος λογικής. Από τη μία η «ορθή» δια νόμου επιβαλλόμενη εκπαίδευση στα όπλα και μετά η υποχρεωτική οπλοφορία και οπλοχρησία κατά τη διάρκεια της θητείας και μια χρονική στιγμή κατόπιν «αυτό που στα μαθηματικά λέμε χρόνο ντε τε» δηλαδή κατά την απόλυση και οι δυο αυτές πράξεις να αποτελούν ποινικά αδικήματα!!!

Φέρτε για μια στιγμή στο μυαλό σας τις πραγματικές δημοκρατίες της αρχαίας Ελλάδας όπου τα όπλα του πολίτη-οπλίτη ήταν ιδιοκτησία του δια βίου και αποτελούσαν ό,τι πολυτιμότερο και ιερότερο. Σε αυτά ορκιζόταν «οὐ καταισχυνῶ τὰ ὄπλα τὰ ἱερά».

Και λίγο κοντινότερα προς τις μέρες μας, από τη διαθήκη του Καραϊσκάκη...

«Το τουφέκι και τα άτια μου να πάνε των παιδιών μου» Δεν τους αφήνει χρήματα!! Σήμερα βέβαια θα τα είχαν κατασχέσει.

Ας δούμε τον δεύτερο μύθο. Αυτόν δηλαδή που λέει ότι η δημοκρατία είναι εγγυημένη και το σύνταγμα επίσης. Άρθρο 114.

«Η τήρηση του συντάγματος επαφείται στον πατριωτισμό των Ελλήνων».

Παρατήρησή πρώτη. Από ιδρύσεώς του ελληνικού κράτους το 1828 μέχρι σήμερα έχουν γίνει 18 στρατιωτικά πραξικοπήματα με τελευταίο αυτό της 21 Απριλίου 1967!! Και μία δικτατορία, αυτή της 4ης Αυγούστου του Μεταξά με κοινοβουλευτικό πραξικόπημα. Επομένως για ποια εγγύηση μιλάμε; Βασικός νόμος της ιστορίας είναι «ό,τι συνέβη μια φορά στο παρελθόν μπορεί να ξανασυμβεί».

Φανταστείτε να έχει συμβεί... 19 φορές και μάλιστα στο πρόσφατο σχετικά παρελθόν.

Αναλογιστείτε αν υπήρχαν όπλα στα χέρια των πολιτών πόσες από όλες αυτές τις εκτροπές, εκτροπές που κόστισαν απίστευτα στον τόπο, θα είχαν συμβεί. Και βέβαια αυτό το έρημο το 114 άρθρο του συντάγματος, είναι ένα παντελώς κενό ΓΡΑΜΜΑ. Διότι με ποιο τρόπο μπορούν πρακτικά οι πολίτες της χώρας να αντισταθούν σε οποιονδήποτε επίδοξο επιβήτορα της εξουσίας που θέλει να επιβάλει την κατάργησή του;

Ας έρθουμε στο τρίτο και τελευταίο επιχείρημα, ότι δηλαδή η αστυνομία εγγυάται την προσωπική και οικογενειακή ασφάλεια του καθενός μας. Αυτό καθεαυτό κατ' αρχάς το επιχείρημα αποτελεί σχήμα οξύμωρο, διότι απλά θα έπρεπε ο κάθε πολίτης δια βίου να συνοδεύεται και από έναν αστυνομικό.

Οι αεροπορικές εταιρίες, ας πούμε, εγγυώνται για την ασφάλειά μας και εάν κάποτε συμβεί κάποιο μοιραίο ατύχημα, το οποίο βεβαίως εμείς σαν επιβάτες, αδυνατούμε να αποτρέψουμε, τότε γίνεται μια αποτίμηση της ανθρώπινης ζωής και δίνονται αποζημιώσεις.

Όταν ένας ανυποψίαστος πολίτης στον οποίο απαγορεύεται η οπλοφορία και η αυτοάμυνα ακόμα και μέσα στο σπίτι του, σκοτώνεται ή μένει ανάπηρος, από την επίθεση κάποιου κακοποιού, δεν θα έπρεπε το κράτος με τον ίδιο τρόπο να τον αποζημιώνει; Γίνεται αυτό; Επομένως για ποια εγγύηση μιλάμε; Και η πίτα ολόκληρη και ο σκύλος χορτάτος.

Το κακό όμως είναι μεγαλύτερο και δεν σταματάει εδώ. Το κράτος είναι σαφώς με τη μεριά τους κακοποιού. «Το καημένο το παιδί ήθελε να πάρει μόνο τη δόση του». Γιατί ας πούμε να απαγορεύεται να βάλει κάποιος ηλεκτροφόρα καλώδια στην κορυφή ενός μαντρότοιχου στο σπίτι του; Ποιος άλλος θα κινδύνευε εκτός των κακοποιών; Μήπως οι αθλητές του άλματος επί κοντώ; Έτσι λοιπόν αφήνουμε μόνο τους εγκληματίες και τους ψωμιζόμενους της εξουσίας «όσο αυτοί είναι εν ενεργεία» να κατέχουν όπλα, αφήνοντας τους πολίτες παντελώς και από τους πάντες ανυπεράσπιστους («Κάντε ότι κοιμόσαστε»).

Όλα αυτά γράφονται σαν μια πολιτική, φιλοσοφική εάν θέλετε άποψη και ο γράφων δεν ανήκει καν σε αυτούς που θα περιέγραφε κανείς σαν οπλολάγνους. Εννοώ δηλαδή αυτούς που το ίνδαλμά τους θα ήταν ο... Ράμπο. Θεωρώ τα όπλα απλά εργαλεία ασφαλείας και ελευθερίας και τη ΝΟΜΙΜΗ και κατόπιν αδείας, σε όλους τους μη έχοντες ποινικό μητρώο, εχέφρονες και εκπαιδευόμενους πολίτες, κατοχή τους, επιβεβλημένη σε κάθε πραγματικά δημοκρατική χώρα. Όπως άλλωστε προτρέπει και με τα γραπτά του ένας όχι τυχαίος άνθρωπος, αλλά ένας πρόεδρος των ΗΠΑ, ο πρόεδρος Reagan.

Αλλιώς θα πρότεινα να καταργήσουμε, όπως άλλωστε ήδη έχει καταργηθεί και ο καλός κυνηγός από το παραμύθι της κοκκινοσκουφίτσας, την πρώτη στροφή του εθνικού μας ύμνου «Σε γνωρίζω από την κόψη του σπαθιού την τρομερή» αλλάζοντας το ΣΠΑΘΙ, ας πούμε, με τις λέξεις «κοκαΐνη ή string» με τις οποίες κατασκευάζονται οι σημερινοί ήρωες.